

Stoupá dým

Jan Spálený

Vybíhá potok z břehů svých
usychá listí na větvích
a stoupá dým,
z živých stromů stoupá k nebi dým.

Propast je úkryt neznámý,
oddělí tátu od mámy,
když stoupá dým,
když z našich kroků stoupá k nebi dým.

Stoupá dým z hranic osamění,
pevný, chladný dým,
opouštějícím i opouštěným
a chladí zvlášť,
kde chybí zášť,
kde důvod k rozchodu není,
kde důvod je pádný smíření sílu dát.

Chtěla bys sílu žuly znát,
ta vyjde z ohně vítězná,
když stoupá dým,
když z dobrých roků stoupá k nebi dým.